పెద్దాపురంరోడ్డే దొంగలభయం

కవికొండల వేంకటరావుగారు

తిమ్మాపురంనుంచి రెండెడ్లసవారీబండి వచ్చిందీఅంటే ఇంట్లోకుఱ్ఱాళ్లందఱికీ సరదా. ఏమో ఆబండిమీద పోల్నాడుచెఱుకులు, తేనెపాకంచట్టి, పెద్దాపురీబెల్లం, అన్నీ తియ్యని సరుకులేదిగేవి. మఱిక్కడవన్నీ తినే శే శేవాళ్లం.

ఆలాంటిబండిమీద వొత్తుగా ఓమాటు గడుకొయ్యపైకంటా పట్టిగడ్డిపఱచి చాపేసి ఆబండిమీద కుఱ్ఱాళ్లనందఱినీ ఎక్కించుకుని కొంతదూరంవెళ్లేక 'దిగండి. మీరంతాదిగండి' అన్నాడు వెంకట్రామయ్యమామ. మేందిగంఅంటే మేందిగం అన్నారు. "అయితే పెద్దాపురంరోడ్డునిదొంగలు కొడతార్రోయి. వెఱ్ఱి వెంగళప్పల్లారా! దిగండి దిగండి" అంటూ మావూళ్లో పిల్లలపిడుగనాఁబడే యొకానొకబ్రాహ్మణోత్తముడు పాపయ్యగారు—ఆలా ఆవెంకట్రామయగార్ని సాగనంపుతూ కేకేసి యొక్కొక్కళ్లనే అందర్నీ దింపేసేరు. నేను ఒక్కణ్ణే గడుకొయ్యట్టుకుని ఆయనెంతలాగినాదిగజాఱక "చీకటిపడకుండాచేరుకుంటాం: చీకటిపడకుండాచేరుకుంటాం" అన్నాను.

వెంకట్రామయ్యమామ ఏమన్నాడో పాపయగారితో ఆయన నన్నొదిలేసి తక్కిన వాళ్లనందరినీ తఱుముకుంటూ వెనక్కిగెంటుకుపోయినారు. "అమ్మతోటి నాన్నతోటి చెప్పాలా? నేనువస్తూవున్నానని—నాతో—"అనిఅడిగాను వెంకట్రామయ్యమామను.- ఆయన బండిచక్రంమీదఅడుగేసి, కొయ్యపట్టుకుఎక్కుతూ బండివాణ్ణి కాడిలేచిపోకుండా చూడంటూవుంటే—"ఆమాటేచెప్పేను పాపయ్యగారితో-ఇంటిదగ్గఱచెప్పమని నిన్ను నేను తీసుకువెడుతూవున్నానని" అన్నాడు.

ప్రపంచంలో నాకానాఁడు ఆవెంకట్రామయ్యమామంత మంచివాడు మఱి కనబడలే.

అతణ్ణి "పైకింకాజఱగొచ్చు చోటుంది, చోటుంది. నీవూనేనేగా"అంటూ, ఆతక్కిన కుఱ్ఱవాళ్లందరికంటే అదోవిధమైనయాధిక్యత నాయందుఉందనుకుంటూ బండివాణ్ణి "తోలు గబగబాతోలు" అన్నాను. రెండెడ్లనూ రెండుతోకలూపట్టుకొని ఒకేపర్యాయము చల్ చల్ అన్నాడు బండివాడు. ఒక్కమాటుఒడళ్లు జలదరించుకొని గమ్మున ముందుకు బండి లాగినయి యెడ్లు.

"బండి రోడ్డంటిపోనీక రాగంపేటమీదుగా పోనిమ్మన్నాడు" బండివానితోమామ. అదీఒకందుకి మంచిదేననుకున్నాను. ఏలాగన్నా రోడ్డుతప్పడంకావాలిసింది. ఏమో వెధవ ముండాయెడ్లు పొడుగునా చురుగ్గా నడుస్తాయన్నమాటేమిటి, చీకటిపడకుండా తిమ్మాపురం చేరుకుంటామన్నమాటేమిటి?

కాని రాగంపేట వెళ్లేసరికి ఓగుమ్మంలో బండాపమని దిగి వెంకట్రామయ్యమామ బండివానితో "బండి నిమ్మదిగాపోనిస్తూవుండు ఇప్పుడే కలుసుకుంటాను" అన్నాడు. బండివాడు "చిత్తం" అన్నాడు.

బండి మెల్లిమెల్లిగా పల్లెటూళ్ల అడ్డబాటలంటే వెడుతూవుంది. ఎంతకూ రాడు వెంకట్రామయ్యమామ. బండి చుఱుగ్గాతోలమంటే "రానియ్యండి వెంకట్రామయ్యగార్ని రానియ్యండి" అన్నాడు బండివాడు. కాస్సేపుండి మళ్లీ ప్రేరేపించానుబండివాణ్ణి "కాస్తంతఅదలకించు, మువ్వలుకట్టినందుకన్నా అదలకించరా. చప్పుడవ్వాలా? వద్దా?" అన్నాను. ఆలా నడుస్తూనేవుంది బండి నిదరోతూవున్నట్టోగడియ, ఉలిక్కిపడ్డట్టు ఓగడియ. పొద్దుకునికి పోయింది. "ఇంకారాలేదేమిరా" అన్నాను బండివానితో. బండివాడిలాచెప్పేడు కాస్సేపు.

"వెంకట్రామయ్యగారి దసలు ఈవూరే, రాగంపేట. ఇక్కడ వీరికింకాఇప్పుడు ఒక పాటిపెఱడూ పడిపోతూవున్న ఇల్లూవున్నాయి. ఆపెఱటిలో ఒకతాడిచెట్టూ రెండుకొబ్బరి చెట్లూ తక్కినవన్నీపోయినా తాముపడిపోకచెడిపోక ఏటేటాకాస్తూవుంటాయి. మఱి పెఱడొకడి కూరికేచేసికోరాఅని ఇస్తే వాడందులో పచ్చిమిఱపమొక్కలు నీటివంగ పాదులువేసి రవంత పచ్చపచ్చగాచూపిస్తూవుంటాడు. తానాసంతా ఆసంతా వాటికాపులవల్ల బేడ్డబ్బులు తెచ్చుకుంటూవుంటాడు. బహుశా వెంకట్రామయ్యగారు అక్కడ ముంజెలుకొట్టించి ఆకొబ్బరికాయలోపది వలిపించి, ఇన్నిపచ్చిమిరపకాయలుపుణుక్కొని అవన్నీ బుజాన్నేసుకు నెమ్మదిగా అడుగులోఅడుగేసుకుంటూ ఏకొండయకాపుతోటో కబుర్లుచెప్పివస్తారని తోస్తుంది" అన్నాడు. "అవునవును పచ్చిమిరపకాయలువుంటే ఆయనకింకేమీ అక్కఱలే. ఉత్తవేకొఱికేశాస్తాడు" అన్నాను. "ఇంకా పెళ్లికాలే. బ్రహ్మచార్లు అయన" అన్నాడు. "పెళ్లిఅయితేనో" అన్నాను. "పచ్చిమిరపకాయల్లో ఉప్పుకలిపి సన్నికల్లుమీద నూరుకు తినాలనైనా బుద్ధిపుడుతుంది" అన్నాడు.

ఇలామాట్లాడుకుంటూపోతూవుంటే మాకెదురై ఓగాజులబజ్జీ మలారం చప్పుడు చేసుకుంటూ "పిల్లలుడితేనో" అన్నాడు. "అప్పుడు వంకాయఇగురుపచ్చట్లో ఉప్పూ పచ్చిమిరపకాయలు కలుపుకుతిన బుద్ధుడుతుందేమో" అన్నాను.

నాకేసి చూచేడు గాజులమలారపతడు. "ఏమండో అబ్బాయిగారూ! మీరు చిన్నప్పుడు మాగాజులవంటకందగ్గఱకువచ్చి చిన్నచిన్నవుంగరాలు చేయించుకూపెట్టుకునేవారు కాదటండీ, మఱచిపోయారూ?" అన్నాడు. "నాకేంజ్ఞాపకంలేదు" అన్నాను. "చూడండీ! ఇలాంటివుంగారాలు" అనిచూపించేడు. కొద్దికొద్దిగాజ్ఞాపకంవచ్చింది, ఎప్పుడో ఆఊళ్లోమకాం చేసినట్టు గాజువుంగరాలు చిటికెనవ్రేళ్లకు పెట్టుకున్నట్లున్ను-బండివాడన్నాడు "చూపిస్తే కాదు. ఒకటివ్వాలి" అన్నాడు. "నీకా? ఆయనకా?" అన్నాడు అబ్బి. "నాకూఆయనకూ కూడా" అన్నాడుబండివాడు. "నీక్కాదుగాని అబ్బాయిగారికిస్తాను. ఎప్పుడైనా పెద్దోరై

వస్తే నాకేమన్నా బహుమతీఇస్తారు” అంటూ ఒకచిట్టిగాజువుంగరం నాచిటికెనవ్రేలిచివర్ని తొడిగి “వెడతానండీ” అన్నాఁడు అబ్బి. “నీకెదురైతే వెంకట్రామయ్యగార్ని త్వరగా రమ్మనవోయి సందెలడింది” అన్నాను నేను. “ఎందుకండీ! ఆయనకు రెండడుగులు ఈదూరం. ఎంతదూరమన్నా నడిచేస్తారు. ఆయనకోసం బండి నెమ్మదిగాపోనియ్యక్కఱలేదు. సందెలడి పోతూంది. పోనీయమ్మా! పోనీయి! ఓబండిఆసామీ!” అని హెచ్చరించాఁడు అబ్బి. నేను దాంతో ఎడ్లకేసితిరిగి, వాటిపిఱ్ఱలమీదోమాటుచెయ్యేసి, టిర్ టిర్ ఫఫ అన్నాను. బండి వాఁడు “మీకెందుకండీశ్రమ? నేతోల్తానంటూ” కమిచాదెబ్బ లోరెండు దాపటదాన్ని రెండు వెలపటదాన్ని కొట్టాఁడు. ఓ! అవిఁక పరుగుచ్చుకున్నాయి. గుముకుగుముకు పుంతంటే మట్టిబెడ్డలు చితికేటట్టు, దుమ్మురేగేటట్టు బండిని లాగాయి.

నాదంతా ముందుచూపుగానేవుంది. చీఁకటిపడిపోయింది. “పోనియ్యి! మళ్లీ తోక లొదిలేస్తున్నావు” అంటూ కూడా బండివాణ్ణి ప్రోత్సహిస్తూ ప్రయాణంలో తన్మయుణ్ణయి పోయినాను.

గబుక్కున ఓకాడ బండివాఁడు “జాగ్రత్తండోయ్! రోడ్డొస్తూంది!” అన్నాఁడు. హడిలిపోయి “ఆపు! ఆపు! బండాపు!” అని వెనక్కిచూచా: దూరాన్నే వెంకట్రామయ్య మామ వస్తూవున్నాఁడు. “రా! రా! దబ్బునరా!” అని గొంతుకచించుక్కేకేశాను. వెంకట్రామయ్యగారు “పోనీయండి. వస్తావస్తా!” అన్నట్టు చెయ్యూపడమేగాని గబగబారాఁడు.

ఎడ్లు ఒక్కఉడామున బండినిఏదోఎక్కించినయి. బండివాణ్ణి “వెధవా! ఆపమంటే అంతహాములేమిరా?” అంటూ గుభాలునదూకినాను. నేను దూకీదూక్కుండానే అంటే నేను బండిచక్రానికీభూమికీ మధ్యనుండగానే ఆకూసంత అంతారాళాన్ని ఆందోళనపూర్వకంగా ఆలోచిస్తూవుండగానే బండి, మళ్లీపల్లంలోకి దిగిపోయింది.

బండివాఁడు “ఏంటండి అబ్బాయిగారూ! అంతభయం. ఏంచూసిజడుసుకున్నారండీ?” అనిబండిదిగి వెనక్కివచ్చి “లేదులేండి, లేదులేండి” అంటూవుంటే, వెంకట్రామయ్యగారు వచ్చికలుసుకుని అయనబుజాన్నివున్న 6 కొబ్బరికాయలు జాఱిపోతూవున్నా, కండువాకొంగునున్న పచ్చిమిరపకాయలువిడిపోతూవున్నా సరుదుకోకుండా నాదగ్గఱకువచ్చి బండివానితో “ఏంజరిగిందిరా? ఏంచేశావు? బండిబోల్తాకొట్టిందా? ఏమిటి?” అన్నాఁడు. బండివాఁడు “ఏమి లేదండి. రోడ్డొచ్చింది జాగ్రత్తన్నానండి. అనేసరికి అబ్బాయిగారు కంగారుబడ్డారు. నేనేం చెయ్యలేదండి” అన్నాఁడు.

వెంకట్రామయ్యమామ “ఏంనాయనాఏం?” అన్నాఁడు నన్నుబుజ్జగిస్తూ. “పాపయ్యగారు పెద్దాపురంరోడ్డుమీద దొంగలభయంఅన్నారు. బండివాఁడురోడ్డొచ్చిందిజాగ్రత్తంటాఁడే గాని బండిఆపడు. నిన్నురమ్మంటే నీవు గబగబావచ్చేవుకావు. మామయ్యా! నేనేంచేసేది? బండిదూకేశాను, పుంతలోనిల్చునివుందామని నీవువచ్చినాక రోడ్డెక్కుదామని దూకేశాను”

అన్నాను. "మఱి దూకినా రోడ్డుమీఁదేవున్నావు!"అన్నాడు మామనవ్వుతూ. "ఆమాటలు బండివాణ్ణడుగు. వాడాపందే వెధవ బండాపందే" అన్నాను. ఆపాళంగా వెంకట్రామయ్య మామ నావీపుతట్టి బండివాణ్ణి "వెధవా! కుఱ్ఱనాగమ్మను హడలుకొట్టావు"అన్నాడు. బండివాడు "అబ్బే! లేదండి: పుంతలోనుండి మెఱక్కు రోడ్డెక్కుతూవుంటే బండికుదిపిస్తుందిగదా గఱకొయ్యపట్టుకుంటారని జాగ్రత్తన్నాను" అన్నాడు బండబ్బి. వెంకట్రామయ్య మామ నాచెయ్యిచూచి "పులకరంగాలేదుగదానాయనా!" అని బండివానితో "చవలా! ఇంటిదగ్గఱకువచ్చి బెదరగొట్టావుబిడ్డని" అన్నాడు. బండివాడన్నాడు "అబ్బాయిగారికంత భయమని తెలిస్తే రోడ్డనక ఇదీపుంతేఅని అనుందును. రోడ్డంటే పెద్దాపురంనుంచి జగ్గంపేటకు తిన్నగాపోతేరోడ్డుగాని ఇదిపుంతేకఁదండీ? కాట్రావులపల్లికి తిమ్మాపురానికీమధ్యవున్న పుంతే కదండీ. ఇదీపుంతేఅని అనుందును" అన్నాడు. నేనూఱకే తోవలోసంపాదించిన నాగాజుంగరంకేసి చూసుకుంటూ "ఉందిమాఁవా! ఉంది! పోలేదు. దొంగలపాలుకాలేదు" అన్నాను. ఏమిటన్నాడుమామ. "నాగాజుంగరం" అన్నాను.

"అంతభయం గాజుంగరం తెచ్చిపెట్టిందినీకుచూచేవా?" అన్నాడు వెంకట్రామయ్య మామ. "లేదు. రోడ్డనడంవల్ల"అన్నాను నేను. "కాదు ఆదిలో పాపయ్యగారు పిఱికిమందోయడంవల్ల"నన్నాడు బండబ్బి. అవన్నీ కావు. ఇంతకూ చీకటిపడ్డంకారణమన్నట్టు ఎవరో లాంతరువేసికుంటూ వూళ్లోనుంచివచ్చి మాబండికి తోవచూపుతూ తీసికొనివెళ్లినారు.

ఎవరతడన్నాను వెంకట్రామయ్యమామను. "మనకోసమేవచ్చేడు. గొల్లగంగన్న. మనింట్లోపాలుపితికేమనిషి" అన్నాడుమామ. గంగన్న "ఎడ్లమువ్వలచప్పుడుగల్లని ఇంటిదాకావినిపిస్తే-ఎప్పుడూవినబడలేదింత ఒడుదుడుగ్గా - బండికేదో మోసంవచ్చిందిఅని లాంతరేసుకువచ్చాను. అబ్బాయిగారా? పెదెంకట్రావుగారా?" అన్నాడు.

అవునన్నాను భయంగియంపోయి.

నా మ త ము

శ్రీమతి వింజమూరి వేంకటరత్నమ్మగారు

శక్యమగునంత సాధుత్వసరణిమనుట
ఏడఁగాని మానుషము పోనాడకుంట
మంచిచెడ్డలనొక్కపోల్కి నెంచికొంట
ఆత్మవిశ్వాసమర్యాద లంటియుండ
చేతనగునంత యుపకృతిఁజేయుచుండి
దానిమనసులోమాత్రమే దాఁచికొంట
నాకపజయమేగల్గినన్ వీఁకవిడక
భావికాలవిజయకాంక్షఁ బాటుపడుట.

పాపభీతినో యపవాదభయమువలనో
తలనుదాచుకోఁదగు చోటు గలుగకుంట
ఒంటరిగనున్న నాచేఁతలొరులకెఱుక
పడినయపుడైన నేనొక్కనడతఁగనుట,
నేనుద్రొక్కినదారిని మానకెట్టి
భయముఁబిఱికితనములేక బ్రదుకుగనుట
సిగ్గుగానిడంబముగాని చెందకుండఁ
బ్రజలునన్నెట్లుదలఁతు రబ్బంగినుంట.